Thi saa har Gud elsket Verden, at han gav sin Søn, den enbaarne, for at hver den som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have evigt Liv.

HYRDEN

"JEG ER DEN GODE HYRDE." — Joh. 10, 11.

Den som tror paa ham, bliver ikke dømt; den som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet paa Guds enbaarne Søns Navn.

14de aargang. | Winnipeg, Manitoba, Andet Nr. i Januar 1938 | Nr. 2

Den Tredie Søndag efter Helligtrkongersdag.

Matt. 8, 1—13.
av Pastor O. E. Grønen.

Thema: Den store uendelige Forandring i Verden.

I

Naar kom den og hvori bestod den?

Den kom med den Vantroens *Tvilen*, som Satan fik luret ind i de to første skapte mennesker imot Gud i Edens Have. 1 Mos. 3, 1—5. De manglede intet. Alt var deres. Og det største av alt var, at de eiede sin Himmelske faders kjærlighet. Dersom de, istedenfor at lyde den smidige djævelens ord: "I skal ikke dø." kp. 3, 4v. "om i æder av kundskapstræet", hadde spist av Livsenstræ, efter Guds ord, og ikke av apletræet. Da vilde de ha vokset op i sit indre hellige liv, ja lært Satan at kjende og den alt ødelæggende *Tvilen* uten at falde. Ak! hvilken forbandelse og evig skrikende sjælekval, var ikke vi alle mennesker da frelste ifra? Ifra had, bedrag, sykdom og blodsutgydelse i fæle strømmer. Men nei: den av Gud givne Fri—Vilje misbrukte de. De vilde bli selvstændige som Djævelen selv-da han faldt. Og Guds inderlige faderhjerte blev saaret. Der laa de Aandeligen spedalske i sin nøkenhets skam. Og Figenbladenes klædning var daarlig iblandt hjemselens Busker.

II

Den anden side av forandringen.

Det Jesu ord: *Jeg vil; bli ren!* i teksten. Det er og blir det almægtige. Her i Edens have lyder det. Adam hvor er du? Jeg vil; bliv ren! Guds magt træder Tvilen under fot for evigt. Kvindens sæd skal knuse Slangens Hoved.

Og denne knusning skede paa Golgata Kors. Det er fuldbrakt. Hvad? Se. Joh. 19, 30. Og isteden for evig Aandelig Død, nu evigt Aandeligt Liv for alle som vil eie og ha det. Saa alle mennesker som mottager og smaker Guds gode Ord, og de tilkommende verdens kræfter, med en slik stærk og levende tro som Høvedsmanden i vor tekst, han er bleven *ett* i hjertets helhet med det slagtede Guds Lam, Jesus Kristus. Aa du kjære troende broder og søstre! I *denne stund* som du læser dette, saa *er du* fuldkommen *Hellig* i vor dyre Guds Søn Jesus Kristus; ja ren som før Satans *Tvilen* kom over den arme menneskeslegt.

III.

Men endskjønt Gudfader vidste før han skapte os, ja fra Evighet av, at denne saare *døden* og *tvilen* vilde komme. Se. Efeserbrevet 1 Kap. 4 v. Og han viste, at to forskjellige viljer, kan aldrig gaa helt tilsammen i et hus. Moder mot datter, fader mot søn, og menneskets husfolk skal være hans fiender. Matt. 10, 34—36 flg. Ja at den, som foragter i sit liv, alle de midler Gud bruker, forat skjænke os sig selv, og al sin Evige Herlighet; den igrunden myrder sig selv, og blir imot Guds vilje i Evig pine. Men nogen kunde si: hvorledes kan jeg bekomme en slik selvhengivende *fri vilje?* Ak! bare du vil ha den. Kast ikke bort mere av den av Gud givne dyrebare Naadens Tid. La Guds bud faa virke slik paa dit hjerte, som paa alle som gik igjennem Omvendelsens smerte. Jeg døde, og det bud, som var git til liv, det fandtes at være mig til død. Rom. 7, 1—7 flg. Som Paulus døde ifra sit eget Farisæer liv, saa maa vi alle. Somme gaar flere aar under Lovens tugt førend de skrikker med Apostelen Peder Matt. 14, 30. Da hviler vi ikke længer paa vor kundskaps *Tro* eller Kirkenavnet, det er, kristennavnet. Da blir der rum inden i os, ikke bare for den barnlige frie Vilje, men for den Treenige Gud i vort hjerte. Og vi blir villige og glade og taalmodige i at bære det kors Jesus lægger paa os, ja endog om den ære blir os tildel, at vort blod skal rinde saa vi dør, ti Guds fred overgaar al forstand. Og da er du og jeg ikke slaver under syndens Vantro. 2 Peter. 2, 19. Ti alle sande Gudstroende, i alle de snart 6000 aarene, de var salige og kom hjem til Himlen ved døden. Hvor mange som myrdedes fordi de trodde og elskede den Treenige Gud, det vindes ikke her paa jorden. Aa kjære medtroende. La os aldrig trættes i aarvaagenhet og bøn. Ti Auropas Frafald fra Sandheten er strort nu, som Jesus sa det skulde bli. O Herre vor Gud og fader, styrk os i striden til du faar os hjem. Amen.

Birch Hills, Sask.

Til Hyrden's Læsere:—

Et Velsignet Nytaar ønskes dere alle, i Jesu Navn!

Da det er umuligt at række alle dem vi hadde ønsket, med en personlig hilsen denne Jul, saa vil vi sende ut nogle ord igjennem disse spalter. Vi har sat pris paa de hilsener der er blit brakt os, derigjennem, i fordums tider. Og der er saa meget vi sætter pris paa i Bladet; saa det er som at tale med venner, naar man har faaet ett nummer av det.

Vi hadde den glæde at faa høre Koret ifra Prince Albert, synge for os, her i Birch Hills, sidste Søndag (Dec. 19de). Der var 21, som, under pastor Syverud's dygtige ledelse, hyret "Bus" og besøkte baade Weldon, Birch Hills og Saron menigheter paa samme dag. Med God's hjælp fik de gjøre den turen (ca. 135 mil) uden uheldig hadde de baade dype snefaner og andet at kjæmpe med; men frem kom de i denne fjerne nord. Koret's billede saa dere, vel flest, paa fremsiden av "Lutheran Church Herald," nogle uker tilbake. Deres sang var sikkert, med det bedste, vi har hørt her; men saa hadde medlemmerne ogsaa arbeidet haardt og trofast, med velsignelse.

Ja, julen, med al sin travelhet, staar nu for døren. (Kom for sent til julenumret. —red.) Maatte verden, nu, efter alle disse aar ha lært at berede hjerterum, for Jesus! Da maa Lampen ogsaa ha Olje i, saa at den lyser. Lyset gjør forskjel paa mørkt, og hvidt. Lyser vi, ved vort liv, eller er vi fornøiet med at verden forbliver i mørket? Maatte Gud sende os mere av sin Helligaand, saa at vi kan regnes iblandt de fem kloge Jomfruer, der hadde sine lys brændende.

Maatte Herren hjælpe os at holde ut i disse tider. Der er saa meget, baade i det store og i det smaa som holder paa at gaa i opfølde1se. Derfor vet vi, at Brudgommen nærmer sig! Hvilken herlig dag;—men alt av Naade!

Jeg vil synge om den Nye Stad,
Som i Troen jeg beskuet har;
Paa den anden Stranden jeg den ser,
Der hvor Synden er ei mer.

Kor:
Der er Hjemlandsduft, og der er Hjemlands klang;
Hjemme synger de, den nye sang;
Fjernt fra Tornestien, smal og trang,
Vil du møde mig der engang?

Saa lad det storme kun paa Livet's Hav,
Vi skal seire over Død og Grav!
Kristus, Han har seiret, og Han bad,
"Min Fader dem forlad."

Naar vi saa, er komne Hjem,
Til det nye Jerusalem,
Der med Helgener, vi stammer i,
At Kristus har kjøbt os fri!

—Mrs. Mollie H. Langley.

En liten Nyt Aars hilsen.

Det kom for mig, da jeg sat og læste i bladet Hyrden, at sende en hilsen til venner, som læser Hyrden. Jeg kom til at se stykket som pastor Njaa hadde skrevet, om den tid han var i Kanada, og da blev jeg fyldt baade med sorg og glæde, da der er mange ting som har hændt i alle disse aar. Ja mange av de gamle er borte ogsaa en del av de unge. Mange sitter igjen her hjemme sykke og har det ondt. Ja nu er det 12 aar iaften (31te Dec. 1937) siden Andreas Hagen fik gaa *hjem. Jeg synes det er ofte trist at sitte her alene* da jeg er saa opkrøplet av Rheumatisme at jeg maa ha en stav i hver hand om jeg skal gaa nogle skridt; men nu blir jeg, den 17de mai, 83 aar saa kan vel ikke vente det bedre. Gud har hjulpet mig saa langt og han vil ikke forlate os; han vil være med os indtil dagenes ende. Paa hans ord forlater jeg mig, ti det svikter aldrig.

Vær da hilset med et godt og velsignet Nyt Aar. —*Lina Hagen.*

Ærede Redaktør:— Det er med glæde jeg mottar "Hyrden" og læser dens indhold. Ja navnet Hyrden gjør godt, da det bringer mig til at tænke paa Jesus, som er den gode Hyrde. Hvor godt vi har det, som har faat vor Barnelærdom i Norge; vi har saa meget at være taknemmelige for. Synes saa ondt om de unge i dette Land, som har saa liten anledning at lære frelsesveien.

Hvor ofte finder ikke de som taler med vakte sjæle at det er vanskelig at hjælpe dem; da der er saa liten Bibelkundskap. Undres saa paa vore ledere, at de ikke gjør mere for at faa ungdom at gaa til vor Bibelskole. — Kan de ikke se hvor saart det trænges at faa Søndagskolelærere og ledere for Ungdomsarbeidet. Og du kristne Far og Mor, du kan ikke gjør bedre for barna dine, end la dem faa anledning at lære Guds Ord og være iblandt kristen ungdom en stund. — Jeg vet om to pladser hvor menighetsarbeidet døde aldeles, fordi de aldrig sendte nogen av sin ungdom til en kristen skole. — Hvorledes vil det se ut her i Kanada om nogle aar, iblandt. lutheranerne, om vor ungdom ikke faar mere bibelkundskap? Det ser ut til at Sekterne er meget flettigere, og kommer til at indta de pladser, som de lutherske har nu; om vi ikke vaakner op og gjør Guds gjerninger.

Av døpte vremler stad og land; men hvor er troens brand? Du vil kanske si at der er ikke penge, som trænges, for at sende vor ungdom til Bibelskole! Men da var det bedre at kvindeforeningene hjalp til. Du vil si: Vi maa ha det til Missionen. Ja missionen er en Guds befaling; men tror du ikke det vilde bli lettere at faa ind midler til Missionen, om der blev flere troende i din Menighet? Og du vet der staar et om vi ikke sørger for vore egne da er vi værre end en Hedning. O at alle som kan bede, vil ta tid til at bede for vor Bibelskole, baade for Lærerne og at vi maa faa flere Studenter, og midler at bygge for, — jeg tror Gud vil det.

Fra en Søster i Herren.

Sagte og inderligt Jesus nu kalder.

(Softly and tenderly Jesus is calling.)

Sagte og inderligt Jesus nu kalder,
Kalder paa dig og paa mig;
Se, hvor ved porten han vaager og venter,
Venter paa dig og paa mig.

KOR: Kom hjem, kom hjem,
I som er trætte, kom hjem;
Alvorligt, inderligt Jesus nu kalder,
Kalder, O synder, kom hjem!

Hvorfor dog vente, naar Jesus indbyder,
Indbyder nu dig og mig;
Hvorfor uthale, foragte hans naade,
Naade for dig og for mig?

Tiden fort rinder, øieblik svinder,
Svinder fra dig og fra mig;
Skyggene falder, døden snart kalder,
Kalder paa dig og paa mig.

O, hvilken kjærlighet Jesus tilbyder,
Tilbyder nu dig og mig;
For al vor synd har han naade og frelse,
Frelse for dig og for mig.

Baade tekst og musik av W. L. Thompson. Oversat av pastor John P. Tandberg. 1., 2. og 4. vers fra New Canadian Hymnal (352). Alle fire vers findes i Christ in Song (76).

"Skolesaken vor igjen".

Kjære Redaktør!

Jeg frygter for, jeg er kommen aldeles paa vildspor. Jeg skjønner snart ingenting.

Jeg fandt i andet nummer av bladet "Hyrden" for november, en artikkel skrevet av min ven Loyd Slind angaaende "Outlook College."

Dette satte mig i stærk fundering. Værre blev det, da næste nummer kom. Pastor Bergsagel kom der med enslags forklaring eller utlæggelse av Slind's artikkel. Var jeg forundret før, saa blev det meget mere saa, efter læsningen av dette.

Har jeg været saa aldeles i vildrede angaaende vore Kirkeskoler? Har jeg taget aldeles feil av hvad sand kristendom er? Jeg maa tilstaa, jeg skjønner ikke hvad dette skal betyde.

Jeg har været nær Outlook College i alle disse aar; har havt anledning til at høre og se hvad som har foregaaet der. Som regel, klarte studentene sine saker godt. Faa feilede. Statspaperene viser deres grades status. Vi forstaar da, der var ingen skade gjort disse, trods den kristelige aandsretning som var gjældende.

Skal vi nu forstaa, efter disse skribenters mening, at der er to slags kristendom, en for unge og en for gamle. En snæver og trang og en bred nok for hvem som helst, hvor man kan ta del i alslags verdslig fjas. Man vil altsaa læmpe sind og tanker efter verdens vis. Slaa dørene vidt aapne for alslags fjant og stas, som vor ungdom nu for tiden driver med.

Maaske er jeg for gammeldags av mig. Forstaar ikke tidens krav. En ting vet jeg dog; verden har været sig selv lik bestandig. Reorganisere er løsenet. Man burde forklare lidt tydeligere hvorledes dette skal gaa til. Hvad skal man mene om pastor Bergsagel's uttalelser: "The Church must be broad enough to tolerate many studies and student activities that have no direct connection with the work of the church; yea, more than tolerate. It must be willing to put its money into the promotion of it. On the other hand, the humanistic groups must remember that Christianity is a science to be learned as well as to be lived, and it is necessary that some members of the church study it rather deeply."

Jeg forsøker at studere dette. Der har, igjennem aarenes løp, gaaet alvorlige vækkelser over Outlook College. Vækkelser hvori vi alle glædet os og var taknemmelige.

Den gang da gamle Missionær Rønning kom der og arbeidede en tid. Guds aand fik raaderum og mange av studentene faldt ned for Gud. Der blev isandhet reorganisation. Kun evigheten vil vise frugtene av det som den gang foregik. Der har været mange saadanne perioder. Sidst nu 2—3 aar siden. Flere av de unge tok standpunkt for Herren. Jeg talte med flere av dem. Ingen sure miner og tegn paa nedtrykthet, tvertimot glade lykkelige ansigter som lyste av glæde over frelsen i Kristus. Sendte breve hjem til forældre og slægtninger, hvor der ogsaa blev mere alvorlig kristendom. Var dette "Munkevæsen" eller "Nonne væsen"? Hindrede dette disse fra at gaa til sine eksamener, eller holdt dem fra at fylde sin plads i verden. Nei! Men til stor fordel baade for dem selv og sin omgangs krets. — Gud velsigne dem som stred og kjæmpede ved siden av disse unge krstne.

Nu, medens jeg har ordet, lat mig si nogle ord om College indsamlingen. Hidendtil er svært lidet hørt fra nogen av vore prester angaaende denne sak. Man lovede ved sidste møte i Outlook at ta fat hver i sin krets — Tiden gaar, man burde benytte tiden nu medens man har god tid til saadant. Gjøre noget enhver især, saa maaske noget kunde gjøres. Jeg fik to dollars sendt gjennem pastor Vinge, fra en ubenævnt ved South Star. Disse dollars er nu i Banken isammen med hvad der er samlet før.

Haaper dette mit skribleri ikke blir misforstaaet. Det er tid at handle brødre!

Venligst

—*Oscar Berg.*

Skik eller uskik?

Han visste ikke bedre. Han kom til kirken med sin lille familie og satte sig sammen med sine paa den samme side av kirken. Naturligvis var barna glad at sitte med far ogsaa i kirken. Men det tok ikke længe før denne mand merket at han var den eneste mand paa den side av kirken. Han blev forlegen. Senere fulgte han den skik som gjør sig gjældende serskjilt i mange av vore landsmenigheter, han lot hustruen og barna sitte paa "kvindfold siden" av kirken og han selv sat blandt mændene.

Hvor kommer denne skik fra? Hvad er fordelen ved en slig skik? Er det for at presten skal kunne lettere se hvem som er de bedste kirkegjengere, mænd eller kvinder? Vi hørte engang en mand ga denne pussige forklaring over skikken. Han sa at det begyndte den tid de som gik til kirken maatte være forberedt paa overfald. Da mændene maatte vere forberedt paa kamp, sat de helst paa den ene side av kirken og hadde geverene stillet op imot væggen ved sin side. Men denne forkla-

HYRDEN

Organ of The Norwegian Lutheran Church of Canada.

Rev. H. L. Urness, Editor, Cabri, Sask.

Published semi-monthly. Subscription price: One copy, one year 50 Cents.

All communications that concern the editorial department, and news items, should be sent to the Editor.

All money for the paper, and change of address, kindly send to Mr. Josef Haave, Naicam, Sask.

Entered as second class matter at the Post Office at Winnipeg, Manitoba.

Printed by the RUNDSCHAU PUBLISHING HOUSE, Winnipeg, Man.

RAPORT FOR 1937. I dette nummer av Hyrden vil læserne finde en meget klar og grei finansiel raport fra forretningsfører Hr. Josef Haave. De vil gjøre vel i at overveie denne raport nøie og enhver spørre sig selv hvad kan jeg gjøre for at raporten for 1938 kan bli endnu bedre. Raporten er i flere henseende opmuntrende. For eks nye abonnenter for 1937 er 261 og 315 fornyelser. Disværre er 74 stanset. Den 31te hadde bladet 927 abonnenter. Alt dette er opmuntrende og tak skyldes alle der har hjulpet til at forøke abonnentlisten. Der er dog en svakhet i raporten som bedes rettes paa og det straks, nemlig dette: "Overdue for November and December" 258. Er du en av disse 258 saa skynd dig til posthuset med 50 cent og faa den avsted til Hr. Haave. Du vil naturligvis ikke undvære hyrden. Kan du ikke betale just nu saa skriv nogle ord til Hr. Haave og fortæl saa nær hvad tid 50 centen vil komme rullende. Hans addresse er Naicam, Sask. Gjør det nu idag. En ting til. Alle prøv at faa en ellere flere nye abonnenter saa vi kan naa minst 1000 eller bedre 1,200. Da vilde bladet kunne bli fordoblet. Hr. Haave skyldes tak for en saadan fuldstændig raport. —U.

ring har jo ingen historisk støtte.

Men skikken er indgrodd hvor den end kommer fra.

Det er bryllup i kirken. Kirken er vakkert pyntet. To stole sættes side om side fremfor alteret. Der sitter de to som siden knæler ved alter ringen og lover hverandre troskap indtil døden. Høitidelig og alvorlig er stunden. Menigheten synger kanske dette kjendte vers:

"Du ledte frem ved almagts bud
Til første mand den første brud
O Egtestandens Herre!
Se fra din Throne ned til dem
Som træde for dit aasyn frem,
Led du dem selv til ære,
Saa de I ve, Vel og vaade, finde Naade,
Til at vandre hjertebundne med hverandre."

Under orgelets dæmpet tone gaar disse lykkelige to arm i arm ned til døren "hjertebundne med hverandre."

Ja de sat side om side — de gik arm i arm — denne dag i kirken. Saa henrinder en tid. Det blir gudstjeneste igjen. De kommer til kirken *sammen*. Men ved kirkedøren ved indgangen skilles de. Brudgommen beskedent og ifølge indgrodd skik sætter sig blandt mændene, medens bruden gaar paa "kvindfolk siden" og sætter sig.

Er der en forklaring som kaster lys overdenne skik? Er det en skik eller er det en uskik?

—Pastor A. M. Vinge.

Calgarys norske menighet faar ny prest.

Holder sin tiltredelsespreken paa norsk og for full kirkelyd — Noen bemerkninger om kirkesproget.

Fra Calgary i Alberta skrives til "Norrøna":

Pastor Ivar Saugen som blev kalt til prest av den norske menighet i Calgary efter pastor A. Holm holdt sin tiltredelsespreken søndag 21. november. Predekenen blev holdt paa norsk og riktig mange mennesker kom til kirken for aa høre den nye presten. Han talte varmt og inderlig over Efs. 4. kapitel, 7—12 vers: Men hver og en av oss er naaden given efter det maal hvormed kristi gave tilmaales. Pastoren dvelte særlig ved nødvendigheten av den rette kjærlighet og broderaand maatte faa bo rikelig innenfor baade menighets- og kvinneforeningsarbeidet. Uten at disse to ting faar gaa haand i haand vil kirkens arbeid gaa tungt, sa taleren.

Pastor Ivar John Saugen er født i Trondheim 4. februar 1901 og er den yngste av fire søskend. Hans eneste søster er misjonær paa Madagaskar, som ogsaa var morens største ønske. Hun var selv sterkt interessert i misjonsarbeidet. Hans far var malermester men døde mens alle barna var smaa, og det sier sig selv det blev et tungt slag ved siden av deres mor blev alene om all omsorg for sine farløse smaa. Men Gud hørte bønner. Pastoren viste nedskriveren av disse linjer en sofapute som han hadde faatt av sin mor med følgende innsydde skriftsted: Frykt ikke, jeg har gjenløst dig. Du er min.

Et vakrere minne fra en mor til sin bortdratte sønn kan neppe gis. Dette minne vil følge en gjennem hele livet.

Efter syv aar ved Bispehaugens folkeskole blev pastor Saugen konfirmert i Lademoens kirke av sogneprest H. Stabell. Derefter gikk han i to aar paa Solbergs handelskole i Trondheim og arbeidet siden i noen aar paa et kontor.

Men "Undre mig paa hvad jeg faar aa se over de høie fjelle," sang ogsaa i ørene paa pastor Saugen som paa oss alle andre utvandrere. Og allerede høsten 1920 sa han farvel til gamle mor Norge og landet i Daysland i Alberta. Høsten 1922 blev han optatt ved Camrose College og i 1925 gikk turen til Cambridge i Wisconsin hvor han holdt skole en tid. Studerte saa i 3 aar ved Augsburg College og tok sin B.A. grad i 1929. Studere derefter ved det teologiske seminar hvor han graduerte med C.Th. Efter alle disse skoleaar stod den viljesterke unggutt fra Trondheim med en allsidig skoleutdannelse ferdig for arbeidet. Han trodde selv det var Guds vilje han skulde bli tjener i Herrens vingaard.

Han blev kalt til prest i Viking i Alberta i 1932 og hvor han siden har hatt sitt virke til han overtok sitt nuværende kall i Calgary. Claresholm og Granum menigheter. Pastoren er ungkar og om han er spillemann skal være usakt. Han har antagelig hatt for meget aa staa i til aa tenke paa noe annet. Vi haaper han vil finne sig vel tilrette paa det nye sted og i sine nye kall og at kirkearbeidet vil gaa fremad Det er ikke bare moro aa være prest i tider som disse og ikke minst i Den Norske Lutherske Kirke hvor sproget er og vil bli et tvistens eple. Skal bare det norske sprog benyttes, stiller det sig litt slemt, og med bare engelsk er det like ille eller kanskje verre. Med andre tror og mener jeg at den dagen det norske sprog dør ut i vaar norske kirke slukner ogsaa et uerstattelig lys, og det er fare for kirken dør med sproget. Men vi faar haape at den tiden ennu er langt i det fjerne vi ikke lenger skal faa lytte til norsk salmesang og vaart kjære morsmaal i vaar kirke.

Lat det merkjast meir enn ī ordi at me halda den arven istand.

Takket være den norske presse her over som baade i onde og gode tider har staatt som en mur og verget om vaar dyre fedrearv. Og saa lenge den det greier er det ogsaa livsvon for sproget.

*

Nu i den samme forbindelse skal jeg ogsaa faa nevne litt om den norske kvinneforenings nylige avholdte basar her i Calgary. Den blev en enestaaende suksess. Kirkens basement var stuvende fullt av kjøpelystne mennesker og salget av alt gikk som varmt hvetebrød tross tidene.

Men nu maa jeg slutte, snart kommer julen, da høres det kanskje igjen en.røst fra denne kant.

—Simon Oyen.

Da vækkelsen kom til Melø i Helgeland.

Ved *J. M. Pedersen*, Northfield, Minn.

(Vidnesbyrd fra Broderkredsen)

Ærede redaktør! Jeg vil prøve at indsende en beretning eller fortælling om da vækkelsen kom til Melø sogn. Den ligner er hel del paa den fortællingen: Da vækkelsen kom til Solbjørgrænden, som var her i bladet sidste vinter.

Det var i 1890. Det var noksaa mørkt i aandelig henseende i den tid. Sogneprestern var en meget tør prædikant, som utførte sin tjeneste for levebrødets skyld, eller rettere for pengenes skyld, og da blir det som ordsproket lyder: Som hyrden er saa blir faarene. Folk gik som regel til kirke, mest for at træffe bekjendte og faa høre nyt, f. eks. om hvor der var fiske av noget slags, som jo var hovednæringen paa de trakter i Nordre Helgeland. Og saa at høre paa lensmandens bekjendtgjørelser om auktioner og advarsel til folk om at komme og betale fattigskat og skoleskat, ellers kom han og pantet hos dem som stod til rest. Eller saa gik man til kaffestuerne, som der var to a tre av ved Melø kirkested. De ældre og gamle gik en visit til kirken for at høre paa presten og synge de gamle kjendte salmer, mens en hel del av os ungdommer holdt til oppe paa et loft hvor der var sukkergodt og forundringspakker at faa, som jenterne saa gjerne vilde vi gutter kjøpte til dem.

Og saaledes gik det meste av søndagene. De fleste av folket kom nok ind i kirken, naar presten var kommet paa prækestolen, men fik helst intet til føde for sjælen eller nogen tilskyndelse til at begynde et nyt liv, bli omvendt og komme til Gud for at faa sine synder forladte.

Men saa kom vækkelsen. Det var to gutter som hadde været nordpaa et steds paa en fisketur. Der hadde de gaat til opbyggelser av en reisende prædikant, en gammel sjøkaptein fra Bergen, sammen med en blind mand fra Lofoten, som hadde et positiv eller lirekasse, der var stemt til sang, hvortil han sang mange gripende vækkelsessange han hadde lært utenat. De to gutter blev grepne og frelste. Saa fik de med sig denne prædikanten og sangeren hjem til Melø og begyndte at samle folk til opbyggelser i husene. Folk kom i folk og følge, især de unge, da de fik høre at Jakob Johannesen og Julius Mikkelborg var blit omvendt. Folk som hadde været paa møterne begyndte at tale om den svære prædikant, som kunde tale med en slig vældig røst at han kunde høres langt utenfor husene, og om den underlige sangeren, som almindelig begyndte sin første sang der lød saa: Jesus kalder og I hører osv. Den stod i en liten sangbok kaldet Sions Harpe. Jeg mindes saa vel som det skulde være igaar den første gang jeg var og hørte den fremmede prædikant og den blinde sanger, hvis sang og musik grep mit i synden tilsmussede hjerte. Naar saa prærikanten læste teksten og begyndte at tale med sin vældige røst grep det allerede flere av os unge, som følte hvor tom og ulykkelig vor tilstand var i syndens tjeneste.

Denne blinde sangers navn var Leonhart og talerens navn var kaptein Blaauw fra Bergen. Jeg blev noksaa interessert baade i sangen og talen. Jeg hadde paa mine Finmarksture hørt mange gode talere baade i Tromsø og paa fiskeværene, men forstokket som jeg var i synd og letsindighet hadde det intet indtryk gjort paa mig. Nu ved dette møte paa gaarden Olra, da jeg kom ut i gangen og skulde ut traf jeg min gode ven og kamerat Julius Mikkelborg. Han hilste og spurte hvorledes det stod til med mig. Jeg hadde vist ikke truffet ham paa et par maaneder, da han reiste paa den sidste fisketur. Vi var da sammen i det store bryllup paa hans hjemsted, da hans ældste søster blev gift. Som det var skik den tid varte bryllupperne 3 a 4 dage med drik av øl og brændevin, og saa var det dans i en husmandsstue el stykke fra gaarden. Der var nok Julius og jeg de bedste av hele flokken til at holde dansen og morroen gaaende. Naar jeg nu traf ham ved dette møte paa Olra kunde jeg se hvor forandret han var blit og hvor glæden lyste ut av hans øine.

Han slo mig paa akslen og sa: "Ja nu, Johan, har vi jo været gode kamerater paa syndens vei. Vil du ikke nu komme og slaa lag med mig og tjene Gud istedet for satan? Jeg har nu paa min reise blit frelst og faa tro at mine synder er forladte. Aa, hvor lykkelig og glad jeg nu føler mig i forening med Jesus."

Naar jeg saa hvor gla han var begyndte hine verdslige glæder at falme, og jeg følte hvor tom og ussel disse var.

Da møtet var slut reiste hver til sine hjem. Næste dag blev det bestemt opbyggelse paa den andre side av fjorden, men jeg blev igjen paa Olra for at sætte istand en baat som stormen hadde kastet over og skadet. Men det blev intet gjort den eftermiddag, ti naar jeg kom for mig selv inde i baathuset gik det mer og mer op for mig hvor ulykkelig jeg var i min ufrelste tilstand imot den glæde min kamerat hadde modtat.

For første gang i mit liv kom jeg paa knæ i baathuset, men du hvor ræd jeg var at nogen skulde komme og finde mig i den tilstand. Jeg maatte op og laase igjen døren. Det blev da graat og bøn til Gud om forbarmelse og forlatelse for alle mine begangene synder, der rullet sig op for mig fra min tidlige barndom og indtil denne dag. Hvor længe jeg laa i denne tilstand vet jeg ikke, men lyset begyndte at gaa op for mig, og lik den forlorne søn bestemte jeg mig paa at staa op og gaa til min himmelske far. Som hin søn var jeg ikke værdig at bli hans, men at han for Jesu skyld vilde ta imot mig.

Næste dag reiste jeg isammen med husets folk paa møte igjen.

(Fortsættes.)

Dersom Jesus kom nu.

Av Carsten Line.

Der gik en ung mand med folkestrømmen fra lokalet i byen N. N. Midt i mylderert var han blit saa ensom, syntes han. Hans blik var taarevædet og urolig. Derinde hadde en prædikant staat og talt om Jesu komme og at vi snart kunde vente ham. Plutselig hadde han vendt sig imot ham og sett like i øinene og spurt: "Om Jesus kom idag, *blir du med da?*" —

Spørsmaalet hadde en forunderlig makt. Det vækket hans sovende samvittighet, som trygt og rolig hadde sovet for de evige ting.

Han kom sig snart bor fra folkestrømmen i en ensom gate. Der reflekterte han videre over spørsmaalet: Dersom han kom nu! Ja, hvad saa? Mor vilde jeg aldrig finde hjemme mer. Far er jo for længe siden gaat over dødsfloden. Og der sies han døde lykkelig i troen paa sin frelser. Min søster som jeg har spottet saa ofte, vilde jeg heller aldrig møte mer — endskjønt jeg er saa glad i hende. Angst, fortvilelse og nødrop til fjeldene omkring byen om at falde over mig, og de som blir igjen, vil vel høres alle steder. For der er noe som sier i mit indre: Om Jesus kom, blir du ikke med.

Hvem blir med naar han kommer?

Jo, de som har olje i karret. Det viser Jesu tale om brudejomfruerne i Matt. 25. Og olje menes her den Helligaand. Den Helligaand er det ene avgjørende om et menneske er et Guds barn. Har noen ikke Kristi aand, da hører han ikke ham til. Og saa mange som drives av Guds aand, disse er Guds barn. Rom. 8, 9 og 14. Og denne aand er ifølge Efes. 4, 30 garantiet paa at et Guds barn blir med naar Jesus kommer.

*

Men hvorledes kan jeg vite at den Helligaand bor i mig? Det kan vites paa skriftens fremstilling av Aandens kjendetegn.

Her er tre kjendetegn.

Et ret forhold til Jesus.

Det vil igjen si at han for mit hjerte overgaar alle andre. Og av alt jeg kan undvære, kan jeg ikke miste ham. Det navn er for sjælen den deiligste musik. Naar det navn blir forherliget, gripes mit indre til glædestaarer. Og fordi det navn er dig kjært, blir du — med den Helligaand — harm naar det spottes og vanæres.

Et ret forhold til synd.

Den Helligaand bor i den troende. Og bevarer den troende i et kampforhold til synd. Men ogsaa i et lidelsesforhold. Det at komme bort i synd er som at komme i berøring med den varme ovn. Og til Jesus maa han gaa, naar han har syndet og faldt. Han kan ikke andet. Det maa bli godt igjen mellem ham og Jesus, som han vet han har vanæret ved at synde.

(Fortsættes.)

For God so loved the world, that he gave his only begotten Son, that whosoever believeth on him should not perish, but have eternal life.

SHEPHERD

I AM THE GOOD SHEPHERD. John 10, 11.
ORGAN OF THE NORWEGIAN LUTHERAN CHURCH OF CANADA.

He that believeth on him is not judged; he that believeth not hath been judged already, because he hath not believed on the name of the only begotten Son of God.

Winnipeg, Manitoba, Second Nr. in January 1938

New Vision.

By Rev. S. O. Hilde.

*We are now in the Epiphany season of the church year and our thoughts are centered about the showing forth of the Savior. The text we have chosen also deals with the idea of God manifesting Himself. A new vision of God who is the great "I AM", comes to Abram.

"After these things the word of Jehovah came unto Abram in a vision, saying, Fear not, Abram: I am thy shield, and thy exceeding great reward." Gen. 15: 1.

The occasion is "after these things." The kings of the plain had been attacked and had suffered defeat. Their people and goods had been carried away captive. Among them were Lot and his people. News thereof came to Abram. When he heard of his neighbor's plight he did not answer like some might have done, "It served him right." No. He went far out of his way to recover him. He sacrificed time and goods. Even his own life was endangered. And his nephew was rescued as well as many others.

And now the longed for hour had come when he should receive his pay? He was offered all the goods by the king of Sodom. He was to be well rewarded for his trouble. But to the surprise of so many, no doubt, he says "no." Not so much as a shoe lace will he take. Could he afford to sacrifice like this in order to help others? But with Abram it was not first a question of his honor and glory but God's honor and glory. He was but a steward of God's manifold blessings, material and spiritual. As he had received mercy from God so he would bestow mercy upon the one next door. Freely he had served, freely he would give. Perhaps he understood better than some of us the law of stewardship— "give, and it shall be given unto you," that "it is more blessed to give than to receive." Abram understood that God had made him rich. And he also dared to confess to the world the faith of his heart in word and deed.

We know that Abram was not immune to temptation. And may it not be that when he was again alone with his thoughts that perhaps reason attempted to overrule faith, that the mind of the flesh sought to assert itself? Did he begin to question what he had done in faith to the glory of God? Had he been too much of an idealist? Hadn't he made too much of a sacrifice? Besides Lot didn't deserve such kindness. Neither did the people and the king of Sodom. They would only misuse it.

Perhaps Abram needed a new vision of GOD in order to surmount temptation. At any rate that was what he got. "Fear not, Abram: I AM" — yes, "yesterday, today, and forever the same." "I am thy shield." The kings you defeated are not to be feared. They may return, but I am with you. "Fear not."

You may have sacrificed, Abram. But your sacrifice, your deeds of love shall not be forgotten by me. Not material blessings only that so soon pass away, but above all, spiritual blessings shall be your reward. "I AM THY EXCEEDING GREAT REWARD." This friend of God was to receive the very best that could be given him and that was God himself.

Thanks be to God, He is no respector of persons. He calls us forth to the rescue. He calls us to share with others all good things received. We too are but stewards. Our path too "is as the dawning light, that shineth more and more unto the perfect day." To us too he says "Fear not: I am thy shield, and thy exceeding great reward." Abram believed God. May that also be said of us. Amen.

Financial Statement for 1937 on "Hyrden".

Balance an hand Jan. 1, 1937	$256.99
Receipts:—	
Subscriptions	392.51
Gifts	39.30
Cut for a picture	2.97
Accrued interest	2.21
Total	$693.98
Expenditures:—	
Rundschau Publishing House	$425.92
Stamps	12.13
D. P. Campaign expense	4.00
800 wrappers	1.50
Paste	.50
Printed renewal notices	2.00
Exchange on money transfer	1.11
Rev. Urness for stamps & stationery	5.00
Total	$452.16
Balance on hand Dec. 31, 1937	$241.82

*

Circulation Statement for 1937.

Number of subscribers Jan. 1. 1937	737
New subscribers during 1937	261
Renewals received	315
Number discontinued	74
Overdue for November and December	258
Number of subscribers Dec. 31, 1937	927
Number of copies now printed	950

Extra copies are sent to workers at hospitals, sanitoriums, prospective subscribers and editors.

Each issue costs approximately $20.00 to print and mail.

*

Subscribers—Where are they?

British Columbia	16
Alberta	220
Manitoba	29
Saskatchewan	580
United States	28
Norway	3
China	1

—*Josef Haave.*

Class of 37 confirmates in the Cabri Call. Rev. H. L. Urness, Pastor. (See Nr. 21 of Hyrden for 1937.)

1937 BUDGET — January 5, 1938.

District	*Amount Raised*	*Apportionment*	*Status*	*% Raised*
Eastern	$186,491.21	$259,290.00	$72,798.79	71.9
No. Minn.	90,661.64	104,520.00	11,858.36	86.7
So. Minn.	200,657.26	266,325.00	65,667.74	75.3
Iowa	95,671.96	131,665.00	35,983.04	72.7
So. Dakota	65,901.98	99,495.00	33,593.00	66.2
No. Dakota	65,086.32	96,480.00	31,393.68	67.5
Rocky Mt.	11,592.60	12,060.00	467.40	96.1
Pacific	18,626.01	26,130.00	7,503.99	71.3
Canada	5,716.20	9,045.00	3,328.80	63.2
No. District	1,604.50			
Luth. Studs.	1,329.76			
BY FUNDS				
Education	174,543.37	277,763.81	103,220.44	62.8
Home Missions	171,877.95	227,261.31	55,383.36	75.6
For. Missions	201,318.70	267,663.32	66,344.62	75.2
Charities	105,951.02	151,507.54	45,656.52	69.9
Pensions	50,393.20	80,804.02	30,410.82	62.4
General Fund	39,259.93			
	$743,344.17	$1,005,000.00	$266,058.85	74.0

On January 5, 1938, 74% had come in. Only three weeks remain of this fiscal year which closes January 31st. We all realize that action is imperative as time is short.

If your congregations have at this time come within three-fourths or two-thirds of their apportionment, you know that by a real effort NOW on the part of the congregations and the organizations they will make the grade. Kindly do not stop when the goal is so near. Make good use of the time which remains.

If your congregations are far short of their apportionments now when only three weeks remain of this fiscal year, our stewardship and common responsibility call for serious thinking, for effective planning to complete the ingathering—to act quickly. I know of congregations which are far short today but plans have been made to send in the entire amount and more, before January 31st.

I know of several specific instances where arrangements have been made for a house to house solicitation. In other places organizations have assumed special responsibilities for the ingathering. In some cases arrangements have been perfected to collect pledges already made by members through the "every member canvass" which probably will cover the shortage. In other instances larger gifts have been secured to help the congregation make its full allotment.

If your congregations are among those that have sent in the full allotment or nearly so, only to be completed in the nearest future, the Church is very grateful for this service. 828 congregations sent in more than their allotment in 1936. It is our sincere hope and prayer that this number will be increased for 1937.

—*A. J. Bergsaker.*

"Shall We Meet beyond the River".

As we stood and looked upon the faces of William and Helmer Skaret whose bodies were to be laid in the grave till Resurrection morning, we sang: "Shall we meet beyond the river?"

These two brothers, sons of Ole Skaret of Camrose, Alta. (brothers of Mrs. Ostrem of Admiral) died within 36 hours of each others. Helmer, age 30, had been sick several years; while William age 37, was sick two weeks with rhuematic fever which turned to pnuemonia.

Helmer had been a Christian for several years, and on his sickbed his theme was the SAVIOR whom he loved, and the Blessed home above; going to be with the Lord, saved by grace.

William had been a seeking soul for long time, but could not come to decision. He waited for a "special call"; and God in His mercy gave it to him. On his sick-bed he came to true repentance and faith in Christ. And when his eyes were opened so he saw the Savior as his, he met his Christian father with the words: "God bless you dad, I am saved". He spoke to his friends about the newly-found Savior; but also advised them not to postpone getting right with God till sickness came, for then there is enough with sickness, and many are not blessed with a call on sick-bed. He went into eternity praising God; and as he left he told his wife and brother by his bed-side: "Sing 'Safe in the arms of Jesus' ".

The double funeral service was conducted by Rev. A. H. Solheim of Camrose, assisted by Rev. G. M. Trygstad of the Lutheran Bible Institute, Rev. Benjamin Ostrem of Wetaskiwin, and undersigned of Admiral, Sask. Beautiful musical numbers were given by local talents.

The great number of memorial gifts to Missions, Bible Institute, Camrose Luth. College was impressive. A worthy example to follow at funerals.

They leave their parents, 3 brothers, and 4 sisters, all of Camrose except Mrs. Ostrem. William leaves his wife Margaret and three children. May God be special help and comfort to her and the fatherless.

The loss was heavy, but still it was so blessed to know they went to be with the Lord, which is far better. God bless their memory.

G. J. Ostrem.

Wilcox, Sask.

Martin Hanson passed away on Dec. 19, 1937.

He had been in very poor health for the last 7 years, was not able to do any work, but he was always happy and thankful that he could be up. It was only the last few days that the sickness turned and became serious, and about 11 oclock on Sunday morning the Dr. had to be called and he recommended he should be taken to the Hospital in Regina. He was so low that he had to be carried in to the car and made as comfortable as possible. The writer was with him in the car.

We left his home at 3:30 oclock p.m. and had about 8 miles left before we reached the Hospital when death came.

Mr. Hansen was happy in the Lord and his parting words was the 23 psalm and laid hold on these words in the 4th and last verse, "yea, though I walk through the valley of the shadow of death, I will fear no evil: for thou art with me; they rod and thy staff they comfort me.

Surely Goodness and Mercy shall follow Me all the days of my life and I will dwell in the house of the Lord for ever."

He was always interested in the welfare of his community. He held the office of Secretary-treasurer for the Hanson's School for over 20 years. He also held various Offices in the church and was Secretary for the church at the time of his death.

Martin Hanson was born in Rothsay, Minn. the 16th day of March 1880. In the fall of 1904 he married Miss Christine Hval, daugther of Mr. and Mrs. Jasper Hval and in the spring of 1905 moved to Canada and took up homestead South of Wilcox, Sask., where he resided until his death.

He leaves to mourn his loss, wife and 5 sons: Gorden, Valley View, Alta., Calmer, Eddie, Marvin and Merl all at home and one daughter Mrs. Irvin Hiebrew, South of Wilcox, Sask.

Two brothers, John Hanson, Edmonton, Alta., Olaf Hanson, Lake Isle, Alta., and 3 sisters: Mrs. Syvert Flaxhaug, Lethbridge, Alta., Mrs. Carl Norum, Rosemary, Alta., and Mrs. Lars Roen, Camrose, Alta. The body was laid to rest in the Norwegian Lutheran church Cemetary South of Wilcox on Dec. 23. 1937. The funeral service was conducted by Rev. J. B. Stolee.

N. G. Hval.

Gathered by the Way.

Faith put into action brings results.

*

Now we welcome 1938. We know not what it may bring—except new and greater opportunities for stout spirits to achieve man's nobler destiny. Whatever befalls, there will be a challenge to serve our generation more manfully and brotherly. This is no year for either drifters or defeatists.

Best of all—1938 is reserving its best prizes for faith: for those whose secret springs are in God. "Why art thou cast down, On my soul? Hope thou in God."

*

Our Lord suffers more at the hands of His lukewarm friends than from mobs that burn churches. —*E. L. Sander.*

WOMEN'S MISSIONARY FEDERATION

MRS. I. O. THVEDT, Editor — LANGHAM, SASK.

The New Year.

At the end of the year, most of us pause for a few moments, to ponder upon the fact that we have reached another milestone in our life.

The business world makes an audit of its accounts and estimates its gains and losses. Christians likewise, should examine their hearts and lives to see where they stand and whither they are tending.

As we enter the New Year, may it be with faith. We go into the unknown, but we go at the bidding of Him who makes the unknown, so let us then develop the habit of prayer, because in prayer we have one of the greatest forces placed in our hands through which we can accomplish much.

Jesus has told us: "All things whatsoever ye shall ask in prayer, believing, ye shall receive." The needs of the day demands that we pray earnestly and regularly. As sincere Christians it is our business, day after dray, to pray for those whom we know to be in trouble. Such prayer will not be in vain, for our Savious has promised: "Ask and it shall be given you." Then again throughout this year let us strive more earnestly to be witnesses for Christ, not only with our lips but also with our lives.

Living such a life of Christian virtues as Paul enumerates in Gal. 5. "The fruit of the Spirit is love, joy, peace, long-suffering, gentleness, goodness, faith, meekness, temperance."

Christians do unto others as they would have others do unto them. They are forgiving, kind and thoughtful. By such lives we show the world that our profession of faith is not merely an empty gesture.

God grant that we are all thanking Him for the blessings of the past year, and may He give us strength and courage to do more and better in His service, this coming year, than we have in the one just past. At least let us do our utmost.

—*Mrs. J. H. Riggle.*

"Stir Into Flame".

2 Tim. 1: 6.

Stir me, o! stir me, Lord, I care not how,
But stir my heart in passion for the world;
Stir me to give, to go—but most to pray,
Stir, till the blood-red banner be unfurled
O'er lands that still in heathen darkness lie,
O'er deserts where no cross is lifted high.

Stir me, oh! stir me, Lord, till all my heart
Is filled with strong compassion for these souls;
Till thy compelling "Must" drives me to pray;
Till Thy constraining love reach to the poles
Fare North and South, in burning deep desire,
Till East and West are caught in Love's great fire.

Stir me, oh! stir me, Lord, till prayer is pain,
Till prayer is joy—till prayer turns into praise;
Stir me till heart and will and mind—yes, all
Is wholly Thine to use through all the days.
Stir, till I learn to pray "exceedingly,"
Stir, till I learn to wait expectantly.

Stir me, oh! stir me, Lord! Thy heart was stirred
By love's intensest fire, till Thou didst give
Thine only Son, Thy best beloved One,
E'en to the dreadful cross that I might live.
Stir me to give myself so back to thee,
That Thou canst give thyself again thro' me.
—R. V. M.

My prayer, Rachel.

This was sent me by our daughter Rachel, who is training at the Lutheran Deaconess Hospital, Chicago, Ill., and I am sending it on to you.

As we look back over the closing year, we trace God's blessings one by one, there have been days bright with hope and cheer, days when our hearts were overflowing with joy, and again there came days, dark cloudy days, when our hearts were sore, and we were afraid.

How good then to hear His "Fear Not", "Lo! I am with you alway." We need Him every passing hour, oh, how we need Him! With Him we face the New Year unafraid, we do not know what it holds in store, but we know, His promise is ever true.

And so what'er His love sees fit to send I'll trust it's best, because He knows the end.

Making a Life Investment.

One life to live—it is all we have. When that is done there is no turning back to do it over again—there is only an eternity of regret for the misspent life, and on the other hand an eternity of joy for the one who has put Christ first in all things. At the end of the way to hear our Master say, "Well done thou good and faithful servant... enter into my rest," is truly the deepest longing of our hearts. But just as important as winning our Master's praise at the end of life, is the desire to be worthy of His blessings and approval through life. All along the way we desire returns—returns that spell happiness. How to receive them from life becomes a matter of deep concern.

Returns are dependent upon our expectations from life. "Whatsoever a man soweth that shall he also reap." If we expect little we will put little into life, and the returns will be in keeping. If we expect much, we shall put much into it and our returns will be in accordance. Living unto self results in self-indulgence... and the way of self-indulgence is unhappiness. Even secular psychologists admit that the greatest happiness in life is realized through living for others. Certainly it is true of a Christian that the deepest satisfaction is found in a life of service, bringing glory to God in the "doing."

—L. D. R. Program Series.

Criticized.

Dedicated to all Christian Workers, but written to Myself.

They criticized you? Well, no wonder,
A weak, failing creature at best.
You stumble and falter in error
And make grim mistakes with the rest.

They criticized you? Well, what of it?
Are you better any better than they,
The men of warfare and trumpet
Who troubled the smug and the gay?

Care not for their hard thoughts or sayings,
They make you the worst among men;
The evil they say will not hurt you
Like the harsh things you say about them.

—*Will H. Houghton.*

The News Bulletin.

By Mrs. O. M. Grimsby.

Do you really know what a fine little magazin our Women's Missionary Federation has? Does it come to your home every month, and do you read it? Yes! No?

Many of our women would not begrudge the Federation the poor little 25c for a subscription to the News Bulletin, but they just simply "don't get around to it." To what? To figure out how to send in that quarter! It is such a bother, and how could you send a quarter safely in the mail, anyway? Here is a little suggestion. You have a close friend in your society who would want it, too. She is having the same "sending problem" that you have. Each of you has a dear friend or relative somewhere, who would appreciate the magazine, too. Suppose you each subscribe for yourself and one more. When you have gathered together all the quarters or halves, exchange them for a greenback. That "sends" very easily with your note to the W.M.F. Office, 425—4th St. S., Minneapolis, Minn., giving the names and addresses of all four of you. Just try it and see how easily it is done!

Your for a real large circulation for our very own little magazine—the News Bulletin!

We are happy to inform our readers that Miss Agnes Anderson, Langham, Sask., our District Mission Bax Secretary, is at home convalescing after her operation.

We hope to have a message from her in these columns in next issue.

Glad New Year.

"My heart for very joy doth leap,
My lips no more can silence keep;
I, too, must raise with joyous tongue
That sweetest ancient cradle song:

"Glory to God in highest heaven,
Who unto man His Son hath given!
While angels sing with pious mirth
A glad New Year to all the earth."

YOUNG PEOPLE'S LUTHER LEAGUE

Rev. A. M. VINGE, Editor — FAIRY GLEN, SASK.

Comments.

"It is a faithful saying: For *if* we be dead with Him, we shall also live with Him: *if* we suffer, we shall also reign with Him: *if* we deny Him, He also will deny us: *if* we believe not, yet he abideth faithful: He cannot deny Himself."

II. Timothy 2: 11—13.

"If" is a little word. Yet this two-lettered word may be fraught with tremendous implications. When the disciples came down from the heights of the mount of transfiguration into the valley of sin and distress, they met a distressed father with a demon-possessed son. The disciples had tried to heal him but were unable to do so. In his distress the father turned to the one whose ear was always open to the cry of the seeking soul. Here we have a definite play upon the little word "If". The father said, *"If* thou canst do anything, have compassion on us and help us." Jesus answer was *"If* thou canst believe, all things are possible to him that believeth." "If" said the distressed father, "If" said the one who held healing and joy in His hand.

Look at the passage from Timothy. Where do you stand? Are you dead with Him? Do you suffer for Him? Do you confess Him? Some have taken the last part, "If we believe not, yet He abideth faithful: He cannot deny Himself", — some have taken these words to teach universal salvation for all, regardless of their attitude. When we read the word, "He abideth faithful", however, it does not mean that He will bring into heaven the impenitent, but it does teach that the Lord's words about a coming judgment and retribution, His solemn words about the "outer darkness", "the everlasting fire", — the Gehenna ,re, "Hell", is the lot of the Christ rejectors. Just as it is true that the Lord is true to His precious promises of eternal bliss, just as surely He cannot deny Himself in His words of the destiny of the impentent, the everlasting destruction from the presence of the Lord! What solemns words in these verses!

"O on that day, that wrathful day,
When man to judgment wakes from clay,
Be Thou, o Christ the sinner's stay —
Though Heaven and Earth shall pass away.
—V.

Gratifying indeed were the many answers to the first list of Bible Questions. Many of our old friends were back with their answers, and to that list is added some new friends of the Bible Questions Corner. May God bless your seeking in the scriptures. May it not be for you only an intellectual feat, but a spiritual feast.

May we urge upon the Circuit Presidents, and Local League Presidents to seek to further the Pocket Testament League among our young people. It seems that we in Canada District progress very slowly in this type of Luther League work. You will hear from the District Pocket Testament Secretary soon. Go to work at once, if possible, so that you will have something to report in answer to his letter.

Another New Year has come to us. May we urge upon our young people that they seek the Lord while He may be found. Time flies so quickly. The door of Grace will not always be open. God is calling. Then for those who have entered into conscious discipleship with the Lord, there is also need of making use of this New Year. This is our year of opportunity, God willing. May the Lord be permitted to lead!

Local Leagues. Do not forget to send in a donation to the International Project early in the year. It means much to get it early.

Service.

In his visits to the Sanitarium for T. B. patients at Prince Albert, Sask., Mr. Pederson conducts a Bible Study for the patients in a way which we believe is rather unique. That it is effective can be seen by this study of Galatians chapter three written by Miss Marie Stensrud who is a patient at the Sanitarium. It gives us pleasure to be permitted to print this study.

"Paul's reason for stressing: being justified by faith and not being saved by the works of the law, was that the Galatians had left their faith in Christ and had gone back to their old belief in Moses' law.

Now in vers 24 of this third chapter we read that the law is our schoolmaster to bring us to Christ. That is—the law was given to show the very exceeding sinfulness of sin. Rom. 7: 12—13, to show that the world is guilty before God, Rom. 3: 19, and to lead the sinner to Christ, Gal. 3: 24. So the law is still binding today. For we have not got beyond the Commandments. Christ, when He came, said, "Think not that I come to destroy the law and prophets. I am not come to destroy, but to fulfill. For verily I say unto you, "Till Heaven and earth pass away, one jot or one tittle shall not pass from the Law till all be fulfielled." Jesus never condemned the Law, but thos who did not obey it. In His sermon on the Mount, He unfolded the commandments more, so that we might understand them the better, and He put them all into this form "Thou shalt love the Lord thy God with all thy heart, with all thy soul and with all thy strength, and thy neighbor as thyself." Paul reduced them to: "Love is the fulfillment of the Law." God does not cease to give us rules because we love Him. Yes they hold for Christians who have come to love God. Paul said, "Do we them make void the law through faith? God forbid: we establish the Law." The commandments are necessary. So long as we obey, they do not rest heavy upon us. "We know that the law is good if a man use it lawfully, knowing that the law is not made for a righteous man, but for the lawless, and disobedient, for the ungodly and for sinners, for unholy and profane, for murderers of fathers, and murderers of mothers, for manslayers, for whoremongers, for them that befile themselves with mankind, for men stealers, for liars, for perjured persons, and if there be any other thing that is contrary to sound doctrine."

Many say, that if you keep the Commandments, you do not need to be forgiven and saved through Christ, — but is there a man who can truly say that he has done this? Can you? Face these Commandments honestly and prayerfully. Ask God to show us our sins and what He would have us to do.

Christ kept the law. If He had ever broken it, He would have had to die for Himself. He had no sin to atone for. God accepted His as a sacrifice, therefore, "He is the end of the Law for righteousness to everyone that believeth." We are righteous in God's sight because the righteousness of God which is by faith in Jesus Christ is unto all that believe. Thank God for the Gospel we preach! If we repent, all our sins will be blotted out."

Answers to November Bible Questions.

1. Philippi. Acts 16: 14.
2. Rhoda, Acts 12: 13.
3. a. Sword, Eph. 6:17; Hebrews 4: 12.
   b. Seed, Luke 8: 11.
   c. Milk, I. Peter 2: 2.
   d. Honey, Ex. 3: 3; Psalm 19: 10.
4. Three Days.
5. Gen. 2: 9; 3: 22 & 24; Rev. 2: 7, 22: 2.

Correct answert sent in by:

Stella Halland, Daysland, Alta.; Mrs. A. G. Vinge, Torquay, Sask.; Martha Haugen, Spruce Home, Sask.; Erik B. R. Haave, Cameo, Sask.; Clarice Senum, Ordale, Sask.; Alma Nelson, Maxim, Sask.; Alfild Haave, Hagen, Sask.; Carl Haltug, Maxim, Sask.; Olive Berstad, Fairy Glen, Sask.; Ada Nelson, Macoun, Sask.; Ruth Fagre, Birch Hills, Sask.; Judith B. Lind, Granum, Alta.; Anna Tagseth, Bulyea, Sask.; Emma Rokke, Weldon, Sask.

Question Box.

Question: What do you think about smoking cigarettes?

Answer: What difference does it make what *I* think? What does the Bible say? Nothing. Consequently I have no right to "sit on Moses' seat" and judge the case. Therefore, if you think it an ornament to your face; if it sets a good example to boys and young men and young women; if it is conducive to the health of your body and brings peace to your soul; and if by that evil smalling incense God is glorified, go ahead! You no, doubt "get the drift of my remarks." In other words; it does *none* of these things. Consequently in the interest of all concerned a Christian will "so think as to think soberly" on the matter, and will decide the question in the light of what honest love for all concerned will do."

(From Bible Banner.)

"The Bible and the church stand and fall together." (Claus Harms.)